

ICCJ – Funcționar public. Răspundere disciplinară. Termen de prescripție

Legislație relevantă:

Legea nr. 188/1999

Potrivit art. 77 alin.(5) din Legea nr.188/1999, republicată „Sanctiunile disciplinare se aplică în termen de cel mult 1 an de la data sesizării comisiei de disciplină cu privire la săvârșirea abaterii disciplinare, dar nu mai târziu de 2 ani de la data săvârșirii abaterii disciplinare”.

Din interpretarea textului legal citat, rezultă faptul că cele două termene nu sunt alternative, fiind obligatoriu ca aplicarea sancțiunii disciplinare să se circumscrie ambelor termene, astfel încât nerespectarea oricăruia dintre ele, constituie un viciu de nelegalitate.

Decizia nr. 1107 din 1 martie 2012

Notă: Instanța a avut în vedere dispozițiile Legii nr. 188/1999 privind statutul funcționarilor publici, în forma republicată în M.Of. nr. 365 di 29.05.2007, cu modificările și completările ulterioare.

Prin cererea înregistrată pe rolul Curții de Apel Timișoara reclamantul BE a solicitat ca, în contradictoriu cu pârâții Președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală, Autoritatea Națională a Vămile și Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale Timișoara, să se constate nulitatea absolută a Ordinului nr.2111/ 19.05.2011, emis de pârâtul Președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală, iar în subsidiar să se dispună anularea acestuia și suspendarea executării sale până la soluționare irevocabilă a

conestației, cu cheltuieli de judecată.

În motivare s-a arătat că prin Ordinul nr. 2111 din 19.05.2011 emis de Președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală, comunicat reclamantului la 20.05.2011, acesta a fost sancționat disciplinar cu diminuarea drepturilor salariale cu 10% pe o perioadă de două luni, în baza art. 75, art. 77 alin.(1), alin.(2) lit.j, alin.(3) lit.b, alin.(4), alin.(5), art.78 alin.(3) și art.79 alin.(1) din Legea nr.188/1999, coroborat cu art. 50 alin.(1), alin.(3) și 4 din H.G. nr.1344/2007.

În cuprinsul actului sancționator s-a reținut că reclamantul se face vinovat de încălcarea prevederilor legale referitoare la îndatoriri, incompatibilități, conflicte de interese și interdicții stabilite prin lege pentru funcționarii publici, abatere reglementată de art.77 alin.(1) lit.i) din Legea nr.188/1999, întrucât ar fi permis ca pe calculatorul din biroul său să fie redactată o cerere în numele S.C. „P” S.R.L., pentru desigilarea instalației de producție și a căilor de acces din cadrul antrepozitului fiscal deținut, în legătură cu o acțiune în contencios administrativ îndreptată împotriva DJAOV Arad, utilizând astfel bunurile aparținând autorității vamale pentru desfășurarea altor activități decât cele aferente funcției publice deținute.

Reclamantul a susținut că ordinul atacat este nul absolut, întrucât nu cuprinde mențiunile obligatorii impuse de art.50 alin.3 din H.G. nr.1344/ 31.10.2007, respectiv nu menționează termenul în care poate fi contestată sancțiunea disciplinară, instanța la care poate fi îndreptată contestația și nici motivele pentru care au fost înlăturate apărările sale, formulate prin întâmpinarea comunicată Comisiei de disciplină, urmare a citației emisă la 21.09.2010, care vizau nulitatea procedurii de cercetare disciplinară prealabilă, urmare a neregulatei citări, raportat la dispozițiile art. 35 alin.2 din H.G. nr.1344/2007.

De asemenea, s-a susținut că ordinul atacat ar fi nul ca urmare a faptului că a fost emis după parcurgerea procedurii de cercetare disciplinară prealabilă de către o comisie de disciplină incompetentă, acesta apreciind că cercetarea sa trebuia efectuată de către Comisia de disciplină din cadrul ANAP, conform art.10 alin.(2) și art. 29 alin.(3) din H.G. nr.1344/2007, dat fiind faptul că, la data derulării acestei proceduri, deținea funcția publică de director administrativ, numit prin ordin al Președintelui ANAF.

Sub un alt aspect, s-a arătat că au fost încălcate prevederile art. 77 alin.(5) din Legea nr.188/1999, în sensul că sancțiunea disciplinară a fost aplicată după expirarea termenului de un an de la data sesizării Comisiei de disciplină cu privire la săvârșirea pretinsei abateri disciplinare

Prin cererea depusă la dosar la 20.09.2011, reclamantul a precizat că nu a înțeles să cheme în judecată Președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală, ci însăși Agenția Națională de Administrare Fiscală, în calitate de emitent al actului contestat.

Prin întâmpinările depuse la dosar, autoritățile pârâte au solicitat respingerea acțiunii, susținând că reclamantul se face vinovat de săvârșirea abaterii disciplinare reținute în sarcina sa, iar Ordinul nr. 2111/19.05.2011 cuprinde toate elementele impuse de art. 50 alin.(3) din H.G. nr. 1344/2007, iar probele administrate în cursul cercetării disciplinare au relevat vinovăția sa.

Prin încheierea de ședință din data de 20.09.2011 a fost admisă cererea de suspendare a executării Ordinului nr. 2111/19.05.2011, pentru motivele expuse în cuprinsul acelei hotărâri.

Prin Sentința civilă nr.433 din 5 octombrie 2011, Curtea de Apel Timișoara – Secția contencios administrativ și fiscal a

admis în parte acțiunea și a dispus anularea Ordinului nr.2111 din 19.05.2011, respingând, în rest, cererea.

Pentru a hotărî astfel, instanța de fond a reținut următoarele:

– Prin Ordinul nr.2111 din 19.05.2011 emis de Președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală, comunicat reclamantului la 20.05.2011, acesta a fost sancționat disciplinar cu diminuarea drepturilor salariale cu 10% pe o perioadă de două luni, în baza art. 75, art. 77 alin.1, alin.2 lit.j, alin.(3) lit.b, alin.(4), alin.(5), art.78 alin.(3) și art.79 alin.(1) din Legea nr.188/ 1999, coroborat cu art. 50 alin.(1), alin.3 și 4 din H.G. nr. 1344/2007;

– În speță nu se verifică susținerile privind nulitatea absolută a Ordinului nr. 2111/19.05.2011 emis de Președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală, referitoare la neprecizarea instanței competente la care poate fi contestat actul astfel emis și nici termenul în care sancțiunea disciplinară poate fi contestată, la faptul că acesta a fost emis de către un organ necompetent, raportat la funcția publică pe care o ocupa la data emiterii sale.

– Dat fiind că la data sesizării comisiei de disciplină din cadrul Autorității Naționale a Vămiror București reclamantul nu deținea funcția prevăzută de art.1 lit.g) din Ordinul emis de Președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr.71 din 14 ianuarie 2008, privind organizarea și funcționarea Comisiei de disciplină din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală, instanța de fond a concluzionat că, nu se poate constata nelegalitatea actului sancționator atacat pentru nerespectarea normelor de competență în efectuarea cercetării disciplinare.

Nu se verifică nici susținerile reclamantului referitoare la încălcarea condițiilor de formă legal impuse pentru emiterea sa, căci în art. 3 din dispozitivul său au fost reproduse

fidel prevederile art.80 din Legea nr.188/1999, respectiv, art.51 din H.G. nr.1344/2007, rezultând astfel că emitentul actului a înțeles astfel să facă trimitere la reglementările legale în vigoare, a căror conținut se prezumă a fi cunoscut de către reclamant.

Raportat la starea de fapt reținută anterior, curtea de apel a constatat că cererea reclamantului de anulare a ordinului apare parțial întemeiată, verificându-se, în cauză, susținerile reclamantului referitoare la aplicarea sancțiunii disciplinare cu depășirea termenului de prescripție de 1 an, reglementat de art. 77 alin.(5) din Legea nr. 188/1999. S-a reținut că rezultă atât din cuprinsul Ordinului nr.2111 din 19.05.2011 (fila 11), cât și din copia sesizării adresate de către Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale Timișoara, Autorității Naționale a Vămile București, sub nr. 12574/ 23.04.2010, că la 28.04.2010 a fost înregistrată la comisia de disciplină din cadrul Autorității Naționale a Vămile București (competentă, potrivit argumentelor mai sus expuse, să efectueze cercetarea disciplinară), sesizarea pentru declanșarea cercetării disciplinare a reclamantului, însoțită de nota de constatare prin care era expusă starea de fapt considerată a releva săvârșirea abaterii disciplinare.

Ca atare, în data de 28.04.2010 a început să curgă termenul de 1 an în interiorul căruia trebuia aplicată sancțiunea disciplinară reclamantului, iar ordinul de aplicare a sancțiunii disciplinare a fost emis după expirarea acestuia, la data de 19.05.2011.

S-a concluzionat în sensul că având în vedere că prin întâmpinările depuse la dosar, ori în cadrul concluziilor orale puse la dezbateră în fond a cauzei, pârâtele nu au formulat apărări cu privire la aceste susțineri și nu au relevat motive de suspendare ori întrerupere a termenului de prescripție menționat, termenul mai sus menționat, reglementat de art.77 alin.(5) din Legea nr.188/1999 a expirat anterior emiterii ordinului sancționator.

2.1. Împotriva acestei sentințe au declarat recurs Autoritatea Națională a Vămile prin Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale Timișoara și Agenția Națională de Administrare Fiscală, care au invocat motivul de recurs prevăzut la art.304 pct.9, în condițiile art.304¹ din Codul de procedură civilă, fiind susținute, în esență, următoarele critici:

– potrivit art.77 alin.(5) din Legea nr.188/1999 republicată, „sanctiunea disciplinară se aplică în termen de cel mult 1 an de la data sesizării comisiei de disciplină cu privire la săvârșirea abaterii disciplinare, dar nu mai târziu de 2 ani de la data săvârșirii abaterii disciplinare”;

– instanța de fond a interpretat greșit dispozițiile legale citate, ignorând că sancțiunea disciplinară a fost aplicată la data de 19.05.2011, deci în cadrul termenului de 2 ani de la data săvârșirii abaterii disciplinare – 19.11.2009.

În concluzie, cele două autorități au solicitat admiterea recursurilor, desființarea soluției pronunțate și trimiterea cauzei pentru rejudecare.

2.2. Reclamantul a depus întâmpinare prin care a răspuns criticilor formulate, susținând că soluția instanței de fond este legală și temeinică și solicitând respingerea recursurilor ca nefondate.

Recursurile sunt nefondate pentru considerentele care vor fi prezentate în continuare.

Așa cum s-a arătat în expunerea rezumativă prezentată mai sus, prin Ordinul nr.2111 emis la data de 19.05.2011, intimatul-reclamant a fost sancționat disciplinar cu diminuarea drepturilor salariale cu 10% pe o perioadă de 2 luni, conform prevederilor art.75, art.77 alin.(1), alin.(2) lit.j), alin.(3) lit.b), alin.(4), alin.(5), art.78 alin.(3) și art.79 alin.(1) din Legea nr.188/1999, republicată.

Din actele și lucrările cauzei rezultă că, așa cum în mod judicios a reținut instanța de fond, Comisia de disciplină competentă a fost sesizată la data de 28.04.2010, iar sancțiunea a fost aplicată prin Ordinul nr.2111 din 19.05.2011, ceea ce înseamnă încălcarea termenului de 1 an, prevăzut de lege.

Astfel, potrivit art.77 alin.(5) din Legea nr.188/1999, republicată „Sancțiunile disciplinare se aplică în termen de cel mult 1 an de la data sesizării comisiei de disciplină cu privire la săvârșirea abaterii disciplinare, dar nu mai târziu de 2 ani de la data săvârșirii abaterii disciplinare”.

Din interpretarea textului legal citat, instanța de recurs reține că cele două termene nu sunt alternative, fiind obligatoriu ca aplicarea sancțiunii disciplinare să se circumscrie ambelor termene, astfel încât nerespectarea oricăruia dintre ele, constituie un viciu de nelegalitate.

Or, în cauză, este necontestat că sancțiunea a fost aplicată prin Ordinul nr.2111 emis la data de 19.05.2011, în timp ce Comisia de disciplină competentă fusese sesizată la data de 28.04.2010, ceea ce reprezintă încălcarea termenului de 1 an prevăzut la art.77 alin.(5) din Legea nr.188/ 1999, republicată.

Soluția instanței de fond este legală și temeinică, recursurile fiind în consecință, respinse ca nefondate.